

A Felhőkirály

Egyszer régen, nagy réteken, kerek erdők szélén, messze túl az Üveghegyen volt egyszer egy falu, ahol történetesen én is éltem. De ne egy átlagos falut képzeljétek el ám! Itt mindenki sátrakban lakott és nagy barátja volt a természetnek. Az időjárás mindig kedvezett a falusiaknak – esett, sütött a nap vagy épp havazott, amikor arra szükség volt. Boldogan tehattük a dolgunkat, hiszen tudtuk, hogy minden rendben lesz.

Egyszer azonban borzasztó nagy szárazság sújtotta az egész vidéket. A fű kiszáradt, a fák ledobták leveleiket, a folyók kiapadtak, az állatok elmentek. Senki sem értette, mi történhetett, mivel érdemeltük ki ezt a csapást. A falu öregjei azon tanakodtak, hogy a legjobb lenne új hazát keresni magunknak, ahol van víz bőségesen és ahol virágzik az élet. Már-már kezdtünk beletörődni a sorsunkba és készültünk elhagyni hőn szeretett otthonunkat, amikor megszólalt a legpöttömebb kisleány, akit csak elképzelni tudtok. Franciskának – ugyanis így hívták – szőke, fonott haja és sűrűn szeplőzött arca volt. Kék szeme mindig okosan csillogott. Nem volt valami nagyhangú leány, mégis, ha megszólalt, a legbölcsebb, legidősebb ember is csendben hallgatta őt.

– Én majd visszahozom az esőt a faluba. Nem kell elmennünk innen – mondta Franci. – Kerítsetek nekem egy nagy madarat, hogy felrepülhessek a felhők közé, és vizet fakaszthassak belőlük. Másképp nem tudok sikerrel járni.

A falusiak összesúgtak eme szavak hallatán. Kevesen hittek abban, hogy meg tudja csinálni, voltak, akik ki is kacagták. Azonban az a pár ember, köztük én is, akik úgy gondolták, megér egy próbát, felszólaltak az érdekében.

Rövid tanácskozás után a falu öregjei úgy döntöttek, hogy négy napot adnak Francinak, hogy visszahozza az esőt. Ha ez alatt az idő alatt ez nem sikerül neki, akkor mindannyian összepakoljuk a sátrainkat és útnak indulunk egy új, gazdag vidék reményében.

A megállapodás után Franci megkért minket, hogy segítsünk neki felkutatni a madarat, ami felviheti őt az égbe. Rögvest neki is láttunk a keresésnek, szétszéledtünk a szélrózsa minden irányába. Én Francival a legközelebbi hegyek felé vettem az irányt, ugyanis jól tudtam, hogy fészkel ott egy hatalmas sas. Csak reménykedtem, hogy nem szállt el ő is a többi madárral együtt. Fél napi járás után

megkönnyebbülve láttuk, hogy még mindig ott ül a fészkében. Franci sem volt hát rest, rögvest fel is kapaszkodott hozzá, hogy megkérje, vigye fel őt a fellegekbe.

– Ugyan miért tenném? Éhes vagyok és gyenge. Lehet, ha felrepülök olyan magasra, leesek és eltöröm a szárnyam – akadékoskodott a sas.

Franci azonban hízelgéssel és a reménnyel, hogy ha sikerül esőt fakasztaniuk, lesz mit ennie, meggyőzte a madarat, hogy segítsen neki. Így hát felmászott a hátára, és egy szempillantás alatt el is tűntek a szemem előtt.

Ha nem mesélték volna el, nem is tudnám, hogy mi történt Francival ezek után, de a kisleány visszatérte után megosztotta velünk, milyen dolgok estek meg vele odafent a felhők közt.

Felérve a sas leszállt egy méretes felhőre, majd így szólt Franciskához:

– Tessék, adok neked egy tollat. Ha le akarsz jönni a földre, csak ejtsd le ezt egy felhő széléről, és én itt termek, hogy visszavigyelek.

S azzal ott is hagyta őt. Franci a tollat a hajába tűzte, majd elindult, hogy találjon valakit, akitől megtudakolhatja, hová is tűnt az eső. Ment, mendegélt, amikor is beért egy falucskába. De láss csodát, hát nem akármilyen falucska volt az! Minden felhőből volt. Felhő volt a ház, felhő volt a kerítés, a bokor, de még a macska is! Felhőfelirat díszelgett a felhőbolt ajtaján és felhőemberek jártak-keltek az utcákon vicces felhőruhákba öltözve. Alig bírt hinni a szemének, azt hitte, hogy csak a képzelete játszik vele. Miután felocsúdott odament az egyik felhőemberhez, hogy útbaigazítást kérjen tőle, de az csak rémülten elfutott előle, mint aki szellemet lát. Ugyanez történt a következővel is, meg az azutánival is. Franci nem tudta, mitévő legyen, mire egy hirtelen ötlettől vezérelve leszakított néhány fodrot a talajból és maga köré tekerte, hogy ő is felhőembernek nézzen ki. Így már senki sem futott el előle, hanem elmondták neki, hogy az esőcseppeket a Felhőkirály őrzi a kastélyában, ami innen egy napra van. Franci kicsit megijedt, hiszen akkor már csak két napja marad, hogy megszüntesse a szárazságot. Nem volt hát vesztegetni való ideje, el is indult a kastélyba, hogy beszéljen ezzel a Felhőkirállyal.

Fáradhatatlanul haladt, hogy időben odaérjen. Felhőáruháját óvatosságból nem vetette le, nehogy hamarabb a király fülébe jusson az érkezése, mint szeretné. Már órák óta bandukolt, amikor felfigyelt egy háta mögül közeledő felhőkocsira, amit gyönyörű, fodros szőrű paripák húztak. Rögvest meg is állította a kocsit, ami szerencséjére pont a kastély felé tartott.

Másnap délben komótosan szállt le, megköszönte a segítséget, és vette is az irányt a kastély felé. Mikor odaért, meglepetten látta, hogy ma éppen panasznapi van. Beállt hát a sorba és várt, hogy elmondhassa ő is a bűját, baját.

Alig másfél óra múlva ott állhatott a király előtt. Levette álruháját és mély meghajlás kíséretében így szólt:

– Drága Felhőkirály, engem a földi emberek küldtek, hogy véget érjen a szárazság, ami a népemet sújtja. Kérlek, légy kegyelmes hozzánk és add vissza nekünk a vizet.

A király megrökönyödött a beszéd hallatán. Nem számított rá, hogy egy földi ember fog elé járulni. Mennydörgő hangján így szólt hát Francihoz:

– Hogy merészelsz belépni Felhőkirályságomba? Nem látunk itt szívesen. Ti, földiek mind szörnyűségesek vagytok, loptok, csaltok, hazudtok, nem értek fel hozzánk, csodás felhőlényekhez.

– Gyere el velem a falumba, hadd győzzelek meg az ellenkezőjéről. Bizonyára sokan vannak lent a földön, akik nem élnek példás életet, de miattuk ne büntesd a többi embert. Ha bebizonyosodik, hogy megérdemeljük a büntetést, akkor elmegyünk más vidékre, de adj nekünk egy esélyt!

Hosszú töprengés után elfogadta hát az ajánlatot a Felhőkirály. Két ór kíséretében elmentek a legközelebbi felhő szélére, a kisleány ledobta a tollat, majd kis idő múltán megjelent a nagy sasmadár. Visszahozta őket a faluba, ahol Franci körbevezette a Felhőkirályt. Megmutatta neki, milyen is az élet nálunk, bemutatta őt az öregeknek és egy csomó barátjának, köztük nekem is. A király látta, hogy itt csakugyan kedves, dolgos emberek laknak, valóban nem érdemlik meg a rájuk mért csapást. Így hát sűrű bocsánatkérések közepette megígérte nekünk, hogy soha többé nem foszt meg minket az esőtől. Rájött, hogy előbb meg kell ismernie az embereket ahhoz, hogy megítélhesse őket, és megfogadta, hogy soha többé nem fog gondolkodás nélkül cselekedni. Miután elbúcsúzott, köddé vált és visszatért Felhőországba. Pár óra múlva meg is érkezett a régóta várt eső. Napokig szakadt, aminek hatására a vidék újra életre kelt. Franci a népünk hősévé vált, és még most, sok-sok év távlatából is boldogan emlékszünk vissza a kislányra, aki megmentett minket.